

В Е Ч Е Р Ъ.

Съ тихъ ропетъ, излеко, замиратъ далечно
Въ безбрежностъ пенливи вълни;
Изчезватъ незнайни въ водитъ безкрайни,
Катъ топкозъ прохъти сълзи.

Разпусна вуали надъ бездни заспали
Тамъ вечеръ и стеле саванъ,
Катъ гарвани черни отъ дни неизмърни,
Готвящи да спратъ се на станъ. X/

И чайки сиротни въвъ мракастрахотни
Се гонятъ безъ редъ и безъ пътъ,
И тъй безъ да знаятъ, несътно вещаятъ
За дебнеца близо тукъ смъртъ.

X/ Целият стих е поправен. Под него личат следи
от изтрит с гума текст.

31

